

Arrest

nr. 268 196 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. KAKIESE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2018 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 26 februari 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker diende via een op 12 maart 2021 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 260 181 van 6 september 2021 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingen-status en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 27 oktober 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [T.]

voornaam : [S.P.]

[...]

nationaliteit : Kameroen

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/02/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en geeft hiermee aan ook een schending van de materiële motiveringsplicht te willen aanvoeren.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Attendu que la décision attaquée est hautement critiquable car la partie adverse s'est abstenue de prendre en considération tous les éléments faisant partie du dossier administratif du requérant.

Qu'en effet elle s'est abstenue de prendre en considération l'élément constitué par l'introduction d'une demande de régularisation de séjour sur base de l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980 .

Qu'il en résulte que la décision attaquée n'est pas motivée de manière adéquate. Attendu que ladite introduction a été confirmée par Madame l'attachée [M.P.] dans sa lettre du 23.11.2021 adressée au conseil du requérant.

Que, qui plus est, il y reconnu que ladite demande se trouve au stade de son examen.

Attendu que la partie adverse avait l'obligation, dans le cadre de la délivrance d'un ordre de quitter le pays, de tenir compte des circonstances propres à la situation du requérant, comme notamment la durée de son séjour ou l'existence de liens sociaux ...

Attendu que cette situation est précisément exposée dans le texte de sa demande de séjour pour raisons humanitaires.

Qu'il y exposait, preuves à l'appui, qu'il travaille sous contrat CDI et que la procédure relative à sa demande d'asile qui avait été introduite en date du 25 juillet 2018 a été très longue puisqu'elle a dépassé les trois ans sans que cela ne soit dû à une quelconque intention de sa part.

Attendu que la partie adverse a manifestement manqué de tenir compte de tous les éléments contenus dans le dossier administratif relatif au requérant et qu'elle a omis d'analyser la situation personnelle du requérant alors qu'elle en était parfaitement informée grâce au contenu de sa demande de régularisation pour raisons humanitaires de son aveu même daté du 23.11.2021.

Attendu qu'il résulte de ce qui précède que la décision attaquée n'est pas intelligible car elle a fait abstraction d'éléments déterminants qu'elle n'ignorait pas puisqu'elle a reconnu postérieurement à la prise de la décision attaquée que les dits éléments sont bel et bien en sa possession au point qu'ils fassent à la date d'introduction du présent recours l'objet d'un examen en ses services.

Attendu que la partie adverse reste ainsi en défaut de justifier la décision attaquée par rapport au contexte dans lequel elle devrait être prise.

Que la partie adverse n'a pas motivé la décision attaquée de manière adéquate."

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, geduid waarom ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Hij heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij heeft nader toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Hij heeft tevens gemotiveerd dat de commissaris-generaal, op 26 februari 2021, een negatieve beslissing heeft genomen inzake het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en dat het beroep hiertegen door de Raad werd verworpen op 6 september 2021.

De Raad dient daarnaast te benadrukken dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder steeds nader moet uiteenzetten waarom allerhande gegevens hem er niet van hebben weerhouden om een bestuurlijke beslissing te nemen of waarom hij van oordeel is dat allerlei verdragsbepalingen geen beletsel vormen om een beslissing te nemen. Deze motiveringsplicht noopt verweerder er slechts toe duidelijk weer te geven op basis van welke feitelijke en juridische argumentatie hij meent een beslissing te kunnen nemen. Aan deze verplichting werd voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Daarnaast moet worden aangegeven dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de commissaris-generaal het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming effectief reeds had afgewezen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat ook de Raad op dat ogenblik reeds had geoordeeld dat verzoeker niet kon worden erkend als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend. Het staat ook niet ter discussie dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Uit de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat verweerder in deze situatie,

tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen zouden verzetten, verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In de mate dat verzoeker lijkt te willen aangeven dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM eraan in de weg zou kunnen staan dat ten aanzien van hem een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen moet worden herhaald dat deze beslissing werd genomen nadat de commissaris-generaal had vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en hij met zijn relaas dus niet aannemelijk maakte dat hij in zijn land van herkomst het slachtoffer dreigde te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Ook de Raad kwam in zijn arrest van 6 september 2021 tot dit besluit. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat dit relaas niet werd onderzocht of dat het zou toelaten een mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te onderbouwen.

Tevens moet worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en dienstig gegeven aanbrengt waaruit de Raad zou kunnen afleiden dat de bestreden beslissing toch tot gevolg zou kunnen hebben dat hij in Kameroen zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat verweerder onterecht over het hoofd zou hebben gezien. Verzoeker beperkt zich immers tot de mededeling dat hij een aanvraag heeft ingediend om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat hij hierbij documenten heeft overgemaakt waaruit een tewerkstelling blijkt en dat bepaalde stukken ook aantonen dat de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming meer dan drie jaar in beslag nam. Deze uiteenzetting kan echter niet leiden tot de conclusie dat hij stukken aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Het gegeven dat verweerder de door verzoeker voorgehouden sociale banden die hij zou hebben opgebouwd in het Rijk of de duur van zijn verblijf in België niet heeft beschouwd als een reden die hem zou verhinderen om de in casu bestreden beslissing te nemen geeft evenmin aanleiding tot het besluit dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM werd miskend. Verzoekers toelichting dat verweerder hem heeft bevestigd dat hij diens aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd nog moet behandelen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat enige andere meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag verweerder in voorliggende zaak verhinderde om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Voorts moet worden geduid dat het indienen van een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd geen schorsende werking heeft en aldus op zichzelf de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat.

De uiteenzetting van verzoeker leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid verweerder beschikt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Op basis van de beschouwingen van verzoeker kan ook geen schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK